

Ca-nosra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 80

SETMANARI MALLORQUI
Inca, 2 de Agost 1924

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

Catalunya Perd el seu Poeta

N'Angel Guimerà és mort! L'autor il·lustre de *Mar i Cel* i *Terra Baixa*, el gloriós cantor del Poblet i d'En Claris, el patriarca venerable de les lletres catalanes, ja ens ha deixat per sempre! Ja no el veurem mai més mig cec, avançar-se encara de l'escenari estant, per a rebre els aplaudiments i les aclamacions del públic entusiasta, aplaudiments i aclamacions que identificaven el poeta amb la nostra terra pairal. Ja no el veurem tampoc, mai més, creuar els carrers, la testa venerable vacil·lant, amb el sol·licit ajut de les senyorettes Aldavert.

Però ara i sempre, mentre existeixin la terra catalana i el nostre idioma pairal, el nom de Guimerà viurà a la memòria, al cor i als llavis de tots els catalans. Manelic, Said, Blanca, Marta, Nuri, tots els personatges que el seu geni portentós creà vetllaran la seva glòria. I els seus versos immortals, alenada de la història de la nostra terra, la nostra terra mateixa feta poesia i ritme, inspiració i verb, superaràn la distància dels segles i els trasbalsos dels esdeviments polítics.

Guimerà, com Mossèn Cinto, com Maragall, era un veritable poeta nacional, intèrpret del sentiment d'un poble, bard i vaticinador alhora, és a dir, el cantor de les gestes pairals i el profeta de les plenituds de l'esdevenidor.

N'Angel Guimerà ha mort com havia

viscut: pensant en Catalunya. L'emoció profundíssima que ha causat arreu la notícia de la seva mort, gairebé sobtada, demostra la immensa popularitat que gaudia el gran poeta i el gran dramaturg. Totes les classes socials, tots els estaments de la terra, l'estimaven i el ploren. N'Angel Guimerà no pertanyia a un grup polític ni a un estament social. Pertanyia a tota la terra catalana.

Al Cel sia el gloriós autor. I del Cel estant vellí per la glòria i l'esdevenidor de Catalunya, a la que tant estimava i que tant l'estimava. Que Catalunya no oblidarà mai el seu nom. Passaràn els segles i el nom de Guimerà no passarà. Hauria de desaparèixer Catalunya, i encara, amb el record de la terra pairal esvaïda, viuria el nom del gran poeta.

Catalunya no ha mort, digué En Guimerà l'any 1889 en començar el seu discurs de Presidència dels Jocs Florals. I mentre Catalunya no mori, el nom de Guimerà viurà. Però, avui, que sentim la punyida dolorosa de la separació material, no podem contenir el nostre dol ni les llàgrimes. Plorem damunt el cadàver gloriós, com plora Catalunya. —De «El Sóller».

Es una gran desdita no ésser estimat, quant un estima, però és desdita major encara, ésser estimat quant un ja no estima. —
B. Constant.

EL ERMITAÑO MENDICANTE

(DE JUAN ALCOVER)

Huésped soy de la altura, y es mi oficio
De casa en casa recoger limosna
Por los parajes próximos, adonde
Trémulos ecos de la ermita llegan.
Mi pié conoce todos los senderos.
El pueblo, la masía, la cabaña
Visito, y los vecinos me dan nuevas
De sus tribulaciones y venturas.
Así, del mirador del ermitorio
Veo lo que no ven los pasajeros
Que apenas, al cruzar, interrogaron
La imagen del país.

Si la montaña

Te atrae á contemplar desde la cima
Su vasto señorío, no la escales
Sin recorrer la tierra palmo á palmo,
Que allí dominarás. En bosque y valle
Detén el paso; al antro de la mina
Asómate; visita las humanas
Colmenas; si es el verde de las vegas
Cebada ó trigo á distinguir aprende;
Y escrutándolo todo, tus pupilas
A la eficacia contemplación prepara.

No por eso el encanto del misterio
Que en toda cosa late, ha de borrarse.
Según la luz avanza, retrocede
Sin disiparse, el reino de la sombra,
Más pavorosa cuanto más se aleja.
La noche llena de astros, para el sabio
Que los conoce bien, ¿no es tan divina
Como para el indocto que en sus fuegos
Ve una legión de indescifrables signos?
Un tiempo contemplaba indiferente
Las domésticas luces que de noche,
Del monte alderredor, como otro cielo
Que á tierra descendió, resplandecían.
Hoy es un hombre cada luz, la casa
Cuyo umbral en verano me dió fresco;
A cuyo hogar las manos congeladas
En invierno tendí; donde he logrado
Compasiva merced ó la dulzura
De ser humilde ante cerrada puerta.

Vislumbro bajo aquellos horizontes
Otros más interiores, y gozando
La plenitud de la visión, los ojos
Penetran, como el agua en una esponja,
En la íntima expresión de la Natura.

TEODORO LLORENTE.

RENOVACIÓN SOCIAL

Aquest és el títol d'un nou setmanari que se publica a Madrid amb la col·laboració de lo més granat dels escriptors catòlics d'Espanya. Hem rebuts els primers números i goxosos establím cambi. Per mostra de la seva orientació copiam el següent article:

¡MARCHA NO TE DETENGAS!

—Mira, hijo: digan lo que quieran algunos ilusos, y aunque muchos abandonen lo sólido y lo tradicional para meterse en novedades, el cura debe trabajar en su iglesia... Evangeliza, predica, pero desde el altar o el púlpito... En cuanto pongas los pies fuera del templo, abre un paréntesis en tu vida pastoral. Si tus feligreses van a la iglesia, amonéstalos; enfervorízalos, enfrena sus pasiones, llévalos a Dios... Si no acuden a la iglesia, espéralos y pide al Cielo por su conversión. Así tendrás paz en tu parroquia.

Esto decía un venerable sacerdote a un joven presbítero recién ordenado.

Yo le oía también, mas con cierto asombro y alarma, pues mi imaginación se obstinaba en contrastar, con esa lección de prudencia, otras sabias exhortaciones al apostolado externo y al combate, y la misma enseñanza de la vida con toda su palpitante actualidad.

* * *

—Nosotros—dicen por su parte no pocos buenos y sesudos caballeros—queremos a la Iglesia y estimamos en mucho al clero. Por esto no somos partidarios de que los sacerdotes intervengan en las luchas públicas... Queremos apartarlos de los peligros de lo político y lo social...

¡Qué alevoso cariño! El sofisma doctrinario encumbra hipócritamente la tesis liberal de que Dios debe estar encerrado en los templos. Los ministros suyos sólo deben serlo en las iglesias. Y los católicos debemos limitar nuestra vida

religiosa al recinto de los lugares de oración.

Se nos permite pensar y orar como cristianos. Pero no nos es lícito obrar según los imperativos de nuestro Credo.

Tanto veneran muchos a la iglesia, que no quieren se mezcle en las batallas de la vida. Tratan de reducir nuestra religión a una abstracción infecunda, a un quietismo suicida.

¡Y a estas alturas! ¡Y en medio de este vibrante y vertiginoso vivir!

El problema es éste: la Iglesia ¿ha de tener fuerza social o no? El sacerdote venerable y el timorato señor votan en contra. Pero ambos son víctimas de una infiltración de doctrinarismo trasnochado, que ni ellos mismos sospechan.

Esa cándida prudencia que cree que si el Clero se está quieto en el templo puede respirar tranquilo, no domina ya en la mayoría de los llamados al altar.

Uno de éstos, muy de acción, exclamaba con elocuente franqueza: —¡Qué engañados viven algunos de mis compañeros! Cuidan esmeradamente del culto y esperan a que los fieles vayan a participar de él.

Las pasiones, el descreimiento, hacen que muchos ni siquiera piensen en acercarse a la iglesia. Y aunque no pocos salgan de casa con intención de acudir a la voz de Dios, en su camino encuentran el periódico, el bar, la propaganda, el amigo, toda suerte de pérfidas sugerencias que les secuestrarán seguramente. Y el sacerdote que se recluye en el templo, ¿cómo va a disputar su presa a esos elementos del mal?

Antes, en la sociedad, en hogares y calles, había una corriente que empujaba al pueblo al pie del altar. Y junto al altar llevaba el sacerdote su misión evangelizadora. Hoy, la mayor parte del pueblo no se acerca a su párroco. Y éste, ¿no es también pastor de las ovejas descarriadas?

* * *

Y yo me permito decir al recién ordenado, que oía con reverente sumisión al sacerdote anciano:

—¿Estás seguro de que obtendrás la paz de tu parroquia encerrándote en el templo?... Si tal haces, piensa de todos modos que tienes que lograr que el pueblo vuelva a Dios, que el catolicismo recobre la fuerza social que tantos años de liberalismo le hizo perder... Piensa también si las armas del buen combate de hoy han de ser las mismas del de ayer... Y, en fin, imita las vir-

tudes del anciano que te aleccionaba, pero ni te extrañes de su ideología equivocada, ni sigas su consejo... Eres joven; no te detengas: marcha con los brazos abiertos hacia el pueblo.

J. LE BRUN.

Cronica d'Inca

Dia 25.—El senyor Rector dóna força de premis als infants que tot l'any han assistit als diumenges a l'ensenyança de la doctrina cristiana, consistent en llibres i altres obgetes.

Dia 27.—El matí varies bandes de música toquen diana pels carrers de la població i surten els caperrots amb les xeremies, donant principi a les festes patronals.

l'ales del nostre que se descomenta però en la
 extralimitat de la teologia equivocada, ni s'ha en
 consens... És jovent, no té detingut, marxa
 amb los braços aberts hacia el poble.

Crònica d'Inca

Dia 25.—El senyor Rector dona l'ora
 de premsa als infants que tot l'any han
 assistit a diumenges a l'ensenyament de la
 doctrina cristiana, consistint en lletres i
 altres objectes.

Dia 27.—El mall volta bandes de musi-

—A les 10 de la nit sortí la colcada. Es-
 tava formada per varies carroces, la banda
 de Cornetes del Regiment i les músiques
 de la Creu Rotja i la que dirigeix don No-
 fre Martorell. Llargues teringues de soldats
 portaven llanternes a la veneciana.

Dia 28.—El capvespre es fa un partit de
 futbol organitzat per la societat la Cons-
 tancia, entre el seu quip i el Balears de Ciut-
 tat. Hi assistien les autoritats, molta con-
 currència i alegrava la festa una banda de
 música. Aguanyà el partit El Balears.

—A les deu de la nit «L'Harpa d'Inca»
 donà el concert anunciat an el teatre amb
 gran concurs de gent, essent molt aplaudit.

Dia 29.—A la casa Consistorial es re-
 parteixen llimosnes an els pobres.

—A la Parròquia el capvespre hi ha ma-
 tines per la Rda. Comunitat i el vespre es
 canten completes amb la assistència de
 l'Ajuntament i la revetla, que després surt
 per arengar el ball de consuetut.

A diferents llocs del centre de la pobla-
 ció hi ha concerts musicals.

Dia 30.— Abans de l'ofici es fa la pro-
 cessó amb les reliquies dels sants Patrons.
 Hi assisteix la Corporació Municipal i la
 Revetla, i la solemnisa la banda de la Creu
 Rotja i les xeramies.

A l'ofici major actua de celebrant nostre
 Arciprest don Francesc Rayó i canten l'Epis-
 tola i Evangeli, respectivament, Mn. Ra-
 fael Vidal, vicari de Lloseta; Mossèn Ber-
 nat Ramis, vicari de Santa Maria. Ocupa la
 trona el vicari de Mancor Mossèn Rafael

Aguiló, fent un bell panegíric dels Sants
 Abdòn i Sennen. «L'Harpa d'Inca» cantà la
 missa de Sta. Cecília.

L'Ajuntament, presedit per D. Ramón
 Reus, primer Tinent, assisteix a l'acta reli-
 giós, veent-se la esglèsia plena de feels.

—El vespre tres músiques toquen en dis-
 tints palcos i s'amollaren focs artificials.

Inmensa moltitut s'apinyava en el passeig.

El programa es farà a l'edifici que de tract
 fuere social. El programa vençut i el
 l'horari serà en el mateix. Però amb tot
 veient de una infusió de l'edifici
 tractada que ni s'ha de tractar.

El programa es farà a l'edifici que de tract
 fuere social. El programa vençut i el
 l'horari serà en el mateix. Però amb tot
 veient de una infusió de l'edifici

El programa es farà a l'edifici que de tract
 fuere social. El programa vençut i el
 l'horari serà en el mateix. Però amb tot
 veient de una infusió de l'edifici

El programa es farà a l'edifici que de tract
 fuere social. El programa vençut i el
 l'horari serà en el mateix. Però amb tot
 veient de una infusió de l'edifici

El programa es farà a l'edifici que de tract
 fuere social. El programa vençut i el
 l'horari serà en el mateix. Però amb tot
 veient de una infusió de l'edifici

El programa es farà a l'edifici que de tract
 fuere social. El programa vençut i el
 l'horari serà en el mateix. Però amb tot
 veient de una infusió de l'edifici

CENSURA MILITAR

Amb censura eclesiàstica

Tip. Durán.—INCA